

Kovács Máté

Kultúra és fejlődés Afrikában

A kultúra és a fejlődés általános összefüggéseivel kapcsolatban utalnunk kell arra, hogy amint azt a Mexikóvárosban megrendezett kultúrpolitikai világkonferencia (1982) megfogalmazta, átfogó antropológiai értelemben a kultúra egy társadalom vagy csoport identitását meghatározó spirituális, anyagi, szellemi és érzelmi sajátosságok összessége. A kulturális és művészeti kifejezésformákon és tevékenységeken túlmenően olyan elemeket is magába foglal, mint az életmód, az emberi jogok, az értékrendszerek, a hagyományok és a hitvilág.

Ebben az értelemben a kultúra a társadalmi és gazdasági élet különböző területeivel dinamikus kölcsönhatásban fejlődik. Így a fenntartható emberi fejlődésnek nem csak fontos dimenziója, hanem annak struktúráló eleme, nélkülözhetetlen erőforrása és egyik fő célkitűzése. Ezért a nemzeti és nemzetközi fejlesztési stratégiákban központi helyet kell biztosítani a kultúra szerepének.

Ezt a követelményt először az afrikai kulturális politikákról szóló kormányközi konferencia (Accra, 1975) fogalmazta meg, általános érvényét azóta a kormányok képviselői, az UNESCO és számos más nemzetközi szervezet fórumain több nyilatkozatban és ajánlásban erősítették meg.

Afrikában például államfői szinten került elfogadásra:

- Az afrikai kulturális charta (Port Louis, 1976),
- A Lagos-i akcióterv kulturális vonatkozásairól szóló nyilatkozat (Addisz Abeba, 1985),
- Az Afrikai kulturális iparokról szóló Nairobi akcióterv (Nairobi, 2005),
- A charta az afrikai kulturális reneszánszért (Kartúm, 2006).

Azonban az általános politikai nyilatkozatok és irányelvek ellenére a fejlesztési stratégiák és a tervezési koncepciók általánosságban továbbra sem veszik figyelembe az afrikai kontinens társadalmi és kulturális sajátosságait, erőforrásait, gyakran a fejlesztés akadályának tekintik a helyi kultúrát és hagyományokat.

Afrikában ennek különösen súlyosak a következményei, mert amíg ez a fejlesztési modell a világ egy részében eddig soha nem tapasztalt gazdasági növekedést és technikai haladást tett lehetővé, Afrikában nem érte el a várt eredményeket.

Elég utalni arra, hogy „A világfejlődési mutatók” 2007-es adatai szerint, öt évtizedes fejlesztési erőfeszítés ellenére Afrikában a lakosság 41%-a még ma is kevesebb mint napi egy dollárból él, az egy főre eső GDP 2006-ban átlagosan 469 dollár volt, míg a magas jövedelmű OECD országokban 27312 dollár. A rossz életkörülmények, a pusztító népbetegségek és fegyveres konfliktusok következtében a születéskor várható élettartam (46,3 év) csökken, de máris harminc évvel kevesebb, mint a legtöbb fejlett országban.

Elvben a globalizáció, a modernizáció és a technológiai fejlődés – a gyakran bírált negatív következmények mellett – sok új lehetőséget kínál az egyén, a társadalom és a kultúrák kibontakozása számára, de az afrikai országoknak e folyamatokból az egyenlőtlen verseny keretei között inkább csak hátrányok jutnak osztályrészül: a gyarmati múlt súlyos örökségét tetézve növekszik a külső gazdasági függőség és a kulturális elidegenedés veszélye, mely tovább csökkenti az önálló fejlődés esélyeit.

A fejlesztési programok értékelése azt mutatja, hogy igen sok esetben e programok kudarcát az okozza, hogy az idegen modelleket a helyi sajátosságok figyelembevétele nélkül alkalmazzák. Nem vizsgálják meg, hogy egy adott környezetben élő népcsoport etnikai, kulturális, illetve vallási hovatartozásától függően miként gondolkodik a világról, milyen hagyományai, hiedelmei és szokásai vannak, hogyan viszonyul az időhöz, a természethez, a földhöz, a hatalomhoz, a tulajdonhoz, a pénzhez, mi a felfogása a jövőről, az egészségről, a betegségről, a halálról, az egyén és közösség viszonyáról, a jogokról és kötelességekről, a férfiak és nők, a fiatalok és öregek szerepéről, melyek a közösség belső működési szabályai, szolidaritási mechanizmusai, kommunikációs csatornái, túlélési stratégiái stb.

„Fesztivál a Niger folyón”

A Maliban található Segou városában, az egykori Bambara királyság fővárosában, idén februárban immáron másodszor tartották meg a „Fesztivál a Niger folyón” (Festival sur le Niger) elnevezésű rendezvényt. Az esemény példázza, hogy egy helyi kultúrára épülő kezdeményezés hogyan nőheti ki magát nagy volumenű, nemzetközi érdeklődésre számot tartó, a régióban meghatározó fontosságú bevételi forrást jelentő rendezvénné. A „Fesztivál a Niger folyón” egy számos művészeti ágat felölelő esemény, melynek során a környező afrikai országok zenész csapatai, tánc-együttesei adnak számot tehetségükről, illetve kultúrájuk gazdagságáról. A találkozóra afrikai, európai, illetve tengerentúli látogatók is érkeznek. A „Fesztivál a Niger folyón”-hoz hasonló rendezvények azon kívül, hogy gazdasági fellendülést hoznak egy adott régió számára, alapvető fontossággal bírnak a kulturális örökségek felelevenítése, életben tartása, megosztása, közösségi megerősítése szempontjából is. A fesztivál további sikere csak a szervezők technikai hozzáértésén múlhat.

Hagyományörző táncscoportok Kinshasában

Fotó: Szilasi Ildikó

A tánc újraterelemi, kifejezi, felerősíti, értelmezi, szimbolizálja és kommunikálja a kulturális értékeket. Minden kultúrában sajátos egyedi karakter, forma, dinamika, ritmus és „raison d’être” jellemzi a táncot. A városiasodás és modernizáció következtében megjelenő, az autentikus elemeket a modernnel vegyítő, hagyományörző táncscoportok a Kongói Demokratikus Köztársaság fővárosában, Kinshasában is megjelentek. Műsorukat az autentikus maszkos-táncos rítusaikhoz hasonló, zenés-táncos koreográfiák adják, melyben jelentős szerepet kap az ének, a dob, a mágia, illetve „mágia-imitáció”, az öltözet és a kiegészítők. A társulatok esküvőkön, gyászalkalmakon, sörözőkben, politikai rendezvényeken lépnek fel. Egyik-másik táncscoport látványelemekben és impulzusokban gazdag előadásával, felkészültségével, akár nemzetközi fesztiválokon is sikeresen szerepelhet. A törekvéseket a szervezethez alacsony foka és a támogatás csekély mértéke korlátozza.

Ilyen körülmények között nincs csodálkozni való azon, hogy az AIDS-ellenes kampányok jórészt eredménytelenek maradnak.

A kultúra és a tarsadalomtudományok területén dolgozó afrikánista kutatók mindezekről a kérdésekről hasznos információkkal szolgálhatnának, de a gyakran egysíkú, gazdaság-központú szemlélet miatt e tudományok képviselőit ritkán vonják a fejlesztési programok tervezésébe, végrehajtásába és értékelésébe, hacsak nem utólag, a kudarcok okának vizsgálatába.

A tervezők gyakran a helyi lakossággal sem konzultálnak, így nem meglepő, ha az érintettek nem tekintik magukénak a fejlesztési célokat. Ritka az olyan eset, mint a Száhel-térségben végrehajtott alapfokú egészségügyi ellátás javítását célzó program, amelynek keretében a program felelősei, megfelelő

ellenőrzés mellett, a közösségre bízták annak meghatározását, ki részesülhet ingyenes gyógyszer ellátásban. A szervezők is belátták, hogy a szokásos szegénységi mutatók nem értelmezhetők, hiszen az általános szegénység keretei között a helyi lakosság tudja, hogy ki az, aki erre legjobban rászorul.

Nyilvánvaló, hogy a fejlesztési célokat csak széleskörű társadalmi részvétel esetén lehet elérni, ám ehhez olyan komplex, kulturális vonatkozású problémák megoldására van szükség, mint az afrikai nyelvek oktatása és használata, a hagyományos ismeretek, valamint a modern tudomány és technika szintézise, a nemzeti állam és az etnikai csoportok viszonyának, illetve a központi hatóságok és a hagyományos vezetők kapcsolatának rendezése, a kulturális és vallási csoportok közötti konfliktusok feloldása.

Megfelelő társadalmi részvétel, érdemleges konzultáció, holisztikus szemlélet és kulturális megközelítés nélkül a döntéshozóknak és tervezőknek általában nincs hosszútávú átfogó elképzelésük arról, hogy ezek a különböző társadalmi-kulturális tényezők miként befolyásolhatják az egyes fejlesztési szektorokban tervezett célok elérését és fenntarthatóságát, sem arról, hogy mily módon lehetne az érintett közösséggel és a szakemberekkel együttműködve elkerülni az esetleges buktatókat. Arról sem készülnek felmérések, hogy a tervezett programok milyen hatással lesznek a kultúrára. Az ilyen vizsgálatokra vonatkozó javaslatokat gyakran azzal hátrítják el, hogy szorít a határidő, és nincs rá pénz, holott egy holisztikus tervezés hosszabb távon nem csak harmónikusabb fejlődést tenne lehetővé, hanem gazdaságilag is hatékonyabb lehetne.

Ma már az a korábban joggal hangoztatott érv sem állja meg a helyét, hogy a fenti elvek és követelmények megvalósításához nincs elegendő tapasztalat sem módszertani ismeret. Az utóbbi években számos olyan stratégiai dokumentum és módszertani útmutató kidolgozására került sor, amelyek elegendő információt nyújtanak e tekintetben is, például a Spanyol Nemzetközi Együttműködési Ügynökség (AECID) „Kultúra és fejlődés” című stratégiája, vagy az UNESCO, a finn és a svájci együttműködési szervezetek konkrét példákkal illusztrált módszertani kiadványai, amelyek a nemzetközi fejlesztési stratégiák és programok kérdéseivel foglalkozó magyar szakemberek számára is érdekesek lehetnek.

A további haladásnak technikai téren ma két alapvető feltétele van Afrikában: egyrészt fel kell gyorsítani a fejlődés kulturális mutatóinak kidolgozását, amelyek ha csak bizonyos határokon belül is, de mérhetővé teszik, s így a gazdasági döntéshozók és tervezők számára is kézzelfoghatóan érzékeltetik olyan módszerek bevezetésének előnyeit, amelyek a kulturális tényezőknek is helyet adnak a társadalmi-gazdasági fejlesztésben. Másrészt interdiszciplináris vitafórumokat és képzési programokat kell szervezni tervezők, társadalomtudósok és kulturális szakemberek részvételével, amelyek elősegítik egy olyan új szemlélet térhódítását, amely elismeri a kultúra központi szerepét a fejlődésben.

„Mindkét téren fontos feladat vár az afrikanista szakemberekre.”

Végezetül ki kell térnünk arra, hogy ma a kultúra, a kreatív szektor (a szellemi, kulturális és művészeti alkotómunkán alapuló termékek előállítására, valamint az ehhez kapcsolódó szolgáltatások) a gazdaság egyik legjelentősebb és leggyorsabban fejlődő ágazatát képezi. A legfejlettebb országokban, például az Amerikai Egyesült Államokban ez a szektor évek óta a második-harmadik helyen áll. Az ágazat Angliában 1,8 millió embert foglalkoztat. Ha figyelembe vesszük azt, hogy a világ ötven legkevésbé fejlett országa közül harmincöt Afrikában található, nyilvánvalónak tűnik, hogy ez az eddig kihasználatlan lehetőség ebben a régióban kiemelt figyelmet érdemel, nemcsak a kultúrák megővése és támogatása, hanem jövedelemforrások és munkaalkalmak teremtése, a szegénység elleni küzdelem szempontjából is.

Azonban az afrikai kulturális szektor jelenleg nem tud hatékonyan hozzájárulni a földrész gazdasági fejlődéséhez, és nem kap potenciáljához méltó helyet a nemzetközi kulturális cserék folyamatában sem. Egyes számítások szerint világszinten a kulturális iparok produktumában Afrika részesedése az 1%-ot sem éri el, holott az afrikai kultúrák sokszínűségük, kreativitásuk és vitalitásuk révén a kontinens fejlődésének egyik legfontosabb erőforrását képezhetnék.

Amint említettük, az Afrikai Unió 2005-ben egy akcióttervet fogadott el az afrikai kulturális iparok fejlesztéséről, amely részletes útmutatást tűzött ki a célok eléréséhez szükséges politikai és gyakorlati intézkedésekről. A feladatok meghatározása megtörtént, a fő kérdés az: a kormányok, az Afrikai Unió és a NEPAD (New Partnership for Africa's Development) szintjén lesz-e elég eszköz és politikai akarat ahhoz, hogy tovább menjenek a szándéknyilatkozatoknál, igazi elsőbbséget biztosítsanak a kultúrának, valamint a kreatív gazdaság fejlesztésének a regionális és nemzeti fejlesztési stratégiák keretében?

Nyilvánvaló, hogy a világpiac egyenlőtlen feltételei között egy versenyképes kreatív gazdaság fejlesztésére Afrikának akkor van esélye, ha ehhez hathatós nemzetközi támogatást kap, amely egymásra utalt világunkban nemcsak szolidaritás kérdése, hiszen az emberiség közös örökségét képező kulturális sokszínűség védelme és a fenntartható fejlődés mindannyiunk közös érdeke. ☀

**MUNDUS
KIADÓ**

Együttműködő partnerünk a Mundus Kiadó

Schumicky Lilla

Múlt, jelen és jövő Guluban

ÉSZAK-UGANDA, GULU

Reggel hét óra, a gului Ne sírj többet - IGAP (Income Generating Activity Project - Jövedelemszerző projekt) épületében már nagy a sürgés-forgás. A lányanyák, akik korábban gyermekkatónák és szexrabszolgák voltak, már megérkeztek és beizzították a szénrel fűthető főző alkalmatosságokat. Néhányan már reggel elmentek a piacra megvenni a tizenöt kiló húst, amely később azonban kevésnek bizonyult, így még tizenötöt megtoldották. Nagy nap van, az Afrikai-Magyar Egyesület (AHU) delegációja érkezik Guluba, hogy hivatalos ünnepségek keretében nyissa meg a centrumot.

Az Ne sírj többet programot 2007 februárjában indította be az AHU és a Respond ReNEW. A program célja olyan gyermekanyák megsegítése és támogatása, akiket fiatal, 10-12 éves korukban raboltak el az LRA (Lord Resistance Army), vagyis az Úr Ellenálló Hadseregének fegyveresei. A lányok hosszú éveken át kényszerültek szolgálni a lázadók fogságában katonaként, illetve szexrabszolgaként. Miután fogságban született gyermekeikkel sikerült megszökniük, hazatértek észak-ugan-

dai otthonaikba, az ott élők azonban már nem fogadták vissza őket, semmilyen segítséget nem adtak számukra. Három hónap komoly kutatómunka után született meg a projekt ötlete e sorok szerzőjének fejében. Egy komplex kínálati csomaggal álltam elő, mely pszichológiai támogatást, jövedelemszerző tevékenységet és mikrohitel rendszert biztosít a lányanyák számára. Decemberben Szilasi Ildikó segítségével megszületett a megállapodás, Balogh Sándor az AHU elnöke elkötelezte magát a projekt támogatása mellett. Ennek eredményeképpen jött létre az Ne sírj többet központ, melynek megnyitására a támogatók is kiutaztak.

Nyolc óra, a rizs már fő a tűzön, meghozták a sátrat is, hiszen a megtisztelő delegációt nem lehet kiültetni a tűző napra. Az utolsó simítások megtörténnek az irodában, mindent szépen a helyére tesznek. Az anyák gyermekei a kertben tartják utolsó főpróbájukat, táncsal és énekkel várják a látogatókat. A harminc gyermekanya különböző csoportokban dolgozik. Nora a vásárlók, Janet a dekorációsok, Sylvia a főzők, Vicky a sátorállítók, míg Beatrice az előadást tartók vezetője.

Dráma

Fürdetés a táborban

Néhány percre megállok egy sarokban, és csak figyelem az eseményeket. Csodálattal és tisztelettel tölt a gyermekanyák lelkesedése, öröme. Érezni lehet a levegőben a hálát, a boldogságot és a reményt. Végre valami történik. Végre valaki segít nekik, hogy szörnyű múltjukat elfeledhessék. Mindenki büszkén viseli a fekete IGAP-pólóját, a lányok haja szépen lefonva, néhányuknak rövidre vágva. A gyerekeken is „legszebb” ruhájuk, melyek ugyan kissé szakadtak, de makulátlanul tiszták. Hiába, a mérhetetlen szegénységet nem lehet elrejtteni.

Grace (22) rohan oda hozzám, hogy jó, ha a gyöngyös képet középre rakják? Persze – válaszolom – minden rendben lesz. Nem akarok beleszólni a díszítésbe, hiszen ez az ő centrumuk. Ildi telefonál, hogy már Guluban vannak, és fél óra múlva érkeznek a központba. Szerencsére a sátor már áll, a kölcsönkért műanyag-székeket is elrendeztük alatta. Közben megjelenik Lawino is, akit a minap költöztettünk Guluba négy gyermekével együtt, egy 50 kilométerre fekvő harmincezres menekülttáborból. Lawino hét évet töltött fogságban, onnan már ismeri lányokat, akik láthatólag örülnek régi bajtársuknak. Anyyira, hogy gyorsan be is vonják a főzésbe. Az utolsó pillanatban egy bodabodán (motortaxin) begördül Fiona, a projekt menedzser is, kezében a „cégtáblával”, melyet ideiglenesen homokkal rögzítünk a földre, hogy mutassa a centrumba vezető utat a látogatók számára.

Nem sokkal később mikrobusz kanyarodik a kertbe. Megérkezik az AHU delegációja, tévések magyar kereskedelmi és állami tévécsatornáktól és egy prominens újságíró. Sor kerül az oly régóta várt első találkozóra, mert ahogy Ildi fogalmazott ünnepi beszédében: „december óta lélekben mindig veletek voltunk, nem telt el nap anélkül, hogy ne gondoltunk volna rátok otthon, Magyarországon”.

Délre szinte az egész vendégereg megérkezik, helyi újságírók, rádiósok, vezetők, más segítség-szervezetek képviselői. A beszélgetések sorra követik egymást, de az ünnepély csúcspontja mégis az a majdnem egy órás dráma, melyet a gyermekanyák „írtak” és rendeztek saját sorsuk eseményeiből. A színdarab igen szívhez szóló, a lányok elrablásáról a fogságban történt kegyetlenkedésekről, majd a menekülésről és az IGAP-hoz vezető útról mesél. Fűből készített AK47-sűk és a darab reális brutalitása egy pillanatra az egész közönséget visszarántja a valóságba. Az előadás luoul folyik, Steven azonban lelkesen fordít.

Habár a darabot a lányok maguk írták és rendezték, másnap néhányuk mégis arról panaszkodott, az előadással régi sebeket szaggattak fel, egész éjszaka rémálmaik voltak. A trauma már az ünnepély előtt a rajzterápián is kifejezésre került. A lányok rajzainak többségén azt látjuk, hogyan égette fel az LRA a falvakat, miként bombáztak a kormánycsapatok harci gépei, milyen brutalitásokra került sor.

A lányanyák közül többen állítják: e projekt az egyetlen reményük, ha ez nem lenne, akkor már néhányuk visszament volna harcolni az LRA-val. Merthogy a háborúnak még nincs vége. Jelenleg csak relatíve honol béke Észak-Uganda területén, Joseph Kony, az LRA vezetője azonban most sem tétlenkedik. A legutóbbi hírek arról szólnak, hogy Dél-Szudánból, Kelet-Kongóból és a Közép-afrikai Köztársaság területéről ötszáz embert raboltak el. Az ENSZ felszólította Konyt a fogságba ejtettek szabadon bocsátására, válasz azonban egyelőre nem érkezett. Többek szerint nyilvánvaló: az LRA csak időt akar nyerni, hogy erőre kapjon...

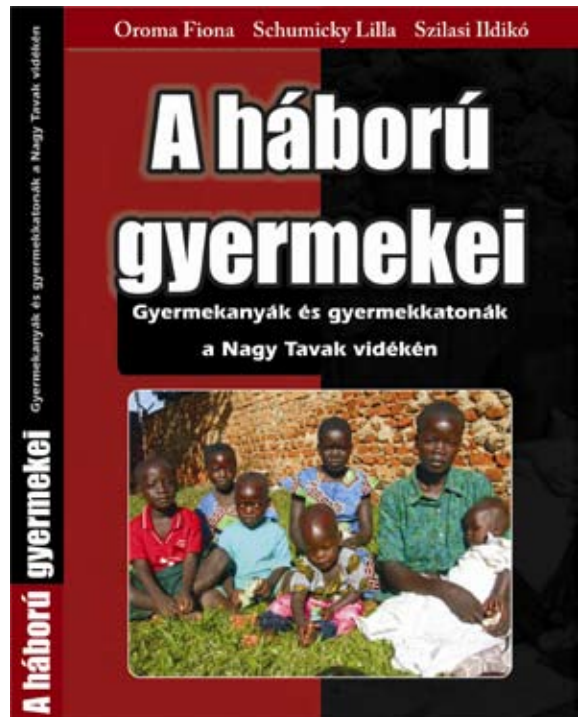
Igap gyerekek

De térjünk vissza inkább a programhoz, mely lassan a végéhez érkezik: az évente csak nagy ritkán asztalra kerülő hús már fogyóban van valamennyi asztalon. A látogatók által hozott adományokat izgatottan forgatják a lányok, próbálgatják a ruhákat, csomagolják az iskolaszereket. A leányanyák és gyermekeik nagyon boldogok.

mindegyike kórosan alultáplált. A bűz már-már elviselhetetlen. A centrum Guluban egy valóságos paradicsom a táborhoz képest. A valóság mégis az utóbbi. Jelenleg is több mint másfél millió ember él különböző menekülttáborokban Uganda északi részén, és ha Kony visszatér, e szám bizton tovább fog emelkedni. ☀

Délután négy órára lusta elégedettség tölti meg a levegőt. A program, amelyre oly régen készültünk, sikeresen lezajlott. A küldöttség megígéri, hogy két nap múlva visszatérnek a centrumba. Mindenki fáradt, mégis este a Havannában, a helyi éjszakai mulatóhelyen ropja a táncot a magyar delegáció. A jókedvhez Uganda nemzeti itala, a varagy is hozzájárul. A szórakozóhely tele van, a magyarok az egyedüli fehérek a társaságban. De talán ez fel sem tűnik, mivel az acsoli emberek kedvesek, senki sem marad ki a mulatságból. A levegő forrósága tölti meg a tánctermet, a kongói zene dübörög, szemünkben összerosódik a színes kavalkád, csak az élet iránti szeretet érezhető. Talán ez az, amely még a két évtizede tomboló polgárháború után is erőt ad az acsoli embereknek.

Másnap abba a menekülttáborba utazunk, ahol egykoron Lawino lakott. Látom, hogy a tegnapi örömködésből felocsúdva döbbenet uralkodik a magyarok arcán. A kunyhók félméternyire, rendszeretlenül állnak egymás mellett, szemét borítja az egész tábor, a gyerekek meztelenek, hatalmas pókhasuk oda nem illő módon dudorodik ki apró testükből. A nők rongyaikkal takarják mezítelen vállukat, lábuk kérgesre repedezett. A férfiak már az ivóban helyi alkoholt szüröcsölnek, közben hangoskodnak. Nyilvánvalóan sokan betegek, a sárga szemek a Hepatitis C, a lesóványodott testek pedig az AIDS terjedésére utalnak. A gyermekek szinte

Csefkó Tamás

Afroaid

Magyarország Egyesület

Az Afroaid Magyarország Egyesület önkéntesei hazánkon túl Kenyában, Libériában és Ghánában tevékenykednek. Szervezetünk legfontosabb célja az emberi fejlődés támogatása. Segíteni akarunk az embereknek abban, hogy visszanyerjék hitüket saját magukban, hogy kilépjenek a reménytelenségből és a közönyből, kezükbe véve saját sorsuk irányítását, gyökeres társadalmi változást hozzanak létre. Ezért helyi önkéntesekkel együtt tevékenykedünk az egészségügy, az oktatás és az életminőség területén, valamint az aktív erőszakmentesség témájában. Elsősorban nem anyagi támogatást nyújtunk, hanem olyan szervezési és közösségfejlesztő tapasztalatokat adunk át, melyek által az adott közösség lakói maguk eredményezik a változásokat mind társadalmi, mind személyes szinten. Tehát tevékenységünk elsősorban humanista, és nem humanitárius. Az AfroAid rámutat az afrikai nyomor okaira és megnevezi a felelősöket is. Tudjuk, hogy a gazdag ipari országoknak és multinacionális vállalatoknak minden eszközük megvan arra, hogy azonnali és tartós javulást eredményezzenek az afrikai helyzetben. Az AfroAid követeli a szegény országok adósságainak azonnali elengedését. Am mindez nem fog megtörténni addig, amíg a társadalmi értékrendszer középpontjában a profit és a pénz áll az emberek jóléte helyett. Ezért hosszú távon az a célunk, hogy egy valóban emberközpontú kultúrát építsünk fel.

2006-ban indult táv-örökbefogadási programunk, amelynek célja, hogy segítséget nyújtson azoknak a gyerekeknek, akik nagyon súlyos szegénységben élnek és ezért nincs lehetőségük iskolába

járni. A program keretében részt vevő gyerekek a szüleikkel, nevelőszüleikkel, illetve a családjukkal maradnak, s a magyarországi „örökbefogadó szülők” anyagi támogatása teszi számukra lehetővé, hogy iskolába járhassanak. Eddig körülbelül száz kislányt fogadtak örökbe ily módon szervezetünkön keresztül.

Afrikai projektjeink a kölcsönösség elve alapján működnek: mindenki, akinek életkörülményei javulnak a közösségi tevékenységeknek köszönhetően, maga is hozzájárul a közösség életének javulásához.

Évente több millióan, köztük rengeteg kisgyermek hal meg malária következtében Afrikában. Malária-ellenes kampányunk részeként helyi „maláriacentrumok” megnyitását tervezzük az impregnált szúnyogháló terjesztése érdekében. Önkéntesek helyi hálózatát alakítjuk ki és működtetjük: támogatást nyújtunk az önszervezéshez. Az általunk is terjeszteni kívánt rovarölő porral kezelt szúnyogháló használatát az Egészségügyi Világszervezet (WHO) a malária terjedése elleni leghatékonyabb eszköznek nyilvánította.

Kenyai és libériai önkénteseink tanfolyamokat szerveznek az írástudatlan felnőttek és gyerekek számára, akiknek gyakran ez az egyetlen lehetőségük, hogy elsajátítsák az írás-olvasás alapjait. Rengeteg család számára megfizethetetlen a szervezett oktatás, nincs elég pedagógus és elégtelen az iskolák száma is. Fejlett oktatási rendszer nélkül ugyanakkor elképzelhetetlen egy ország valós prosperitása.

Libériában alig pár éve ért véget a tizenhét esztendőn át tomboló polgárháború, melynek nyomai ma is mindenhol jelen vannak. Rengeteg fiatal él az országban, akik egykoron gyerekkatonaként harcoltak a polgárháború során, számukra az erőszak nagyon mélyen az életük részévé vált. Sajnálatos módon az emberek életminősége csak jelentéktelen mértékben javult a harcok lezárása óta, a társadalom minden szintjén nő az elégedetlenség, terjed a bűnözés. E tendenciák feltartóztatása érdekében számos workshopot, szemináriumot, s találkozót tartunk, melyeken elsősorban azzal foglalkozunk, miként lehetne a konfliktusos helyzeteket erőszakmentesen megváltoztatni. E találkozók reményeink szerint hozzájárulhatnak egy erőszakmentes életstílus kialakításához. Ennek jegyében tavaly októberben több száz fős élő békejellel ünnepeltük meg az erőszakmentesség világnapját. Az esemény előtt a helyi televízió-állomások segítségével kisfilmeket sugároztunk, melyek az aktív erőszakmentesség fontosságára hívták fel a figyelmet, példaként állítva Mahatma Gandhit, Martin Luther Kinget és Silit. Idén is folytatni szándékozunk e médiakampányt annak érdekében, hogy a növekvő gazdasági és fizikai konfrontációk közepette egy erőszakmentes társadalmi mozgalom jöjjön létre, mely az emberek összefogása és együttműködése által példát mutathat a társadalmi fejlődésre.

A kis közösségekben működő humanista csoportok tevékenységei, például híd építése egy patakon, írás-olvasás tanfolyamok, szemégyűjtő kampányok, felvilágosító akciók különböző beteg-

ségekről, vagy mezőgazdasági farmok létrehozása, mind-mind hozzájárulhatnak ahhoz, hogy egyre többen észrevegyék: szervezeten, önkéntes munkával nagyon sokat tehetnek a környezetükben élők életminőségének javításáért.

Az afrikai tevékenységeink mellett nagyon fontosnak tartjuk, hogy Magyarországon is küzdjünk a rasszizmus, az afrikai emberek megkülönböztetése ellen. Ezért évente többször rendezünk világzenei fesztiválokat, koncerteket, amelyek a kulturális sokszínűséget és a megkülönböztetés-mentességet hirdetik.

Kiemelt fontosságúnak tartjuk, hogy a magyar fiatalok is betekintést nyerjenek a legszegényebb kontinensen élő embertársaink mindennapjaiba, életkörülményeibe, melyet iskolai előadások szervezésével igyekszünk elősegíteni. Egyesületünk feladatának tekintjük, hogy a hazai fiatalok nyitottá, érdeklődővé váljanak a tőlük eltérő kulturális és gazdasági háttérrel rendelkező társaik élete iránt. Törekszünk arra, hogy mindenki tudatosodjon annak ténye: valamennyi embert ugyanazon jogok és lehetőségek illetik meg. ☀

Meghívó

Szerenes Summit III.

Kedves Afrika iránt érdeklődő Barátunk!

Tisztelettel hívunk meg a már hagyománnyá váló Szerenes Summit harmadik alkalommal megrendezendő találkozójára! 2008. augusztus 9-én Szerenes város újra afrikai hangulatot ölt, lehetőséget adva arra, hogy a kontinenssel foglalkozó szakmai-, üzleti és baráti körök a nyár vége felé egy tartalmas, hangulatos program keretében ismét találkozzanak!

A Szerenes Summit az Afrikai-Magyar Egyesület alapító tagjainak, pártoló tagjainak, valamint a diplomácia, az üzleti, tudományos és civil szféra képviselőinek éves, informális találkozója. Mindenkit szeretettel várunk ezen az Afrikának szentelt napon, melyen minden évben aktuális, a kontinens egészét érintő, kulcsfontosságú témákról folyik a diskurzus, fűszerezve némi helyi folklórral, tokaji borral és kerti-partival. Résztevőink nagykövetek és konzulok, politikusok és professzorok, neves előadók és majdan nevéssé váló hallgatók, európaiak és afrikaiak... Téged is várunk, mert...

A 2008-as évi, III. Szerenes Summit kiemelt témája: A megújuló energiaforrások és Afrika viszonya.

Az eseményt az Afrika Centrum szervezi, a Multi Marketing Group Kft. támogatja, a Diplomata Magazin tudósítja, s a házigazda szerepét szerenesiként, illetve az Afrikai-Magyar Egyesület elnökeként jómagam töltöm be.

A rendezvény részletes programjáról, mely egyéb kiegészítő információkkal hamarosan honlapunkon, a www.ahu.hu webcímen is olvasható lesz, levélben értesítünk minden kedves érdeklődőt.

info: afrikalmagyaregyesulet@hotmail.com

Részvételben bízva üdvözléssel: Balogh Sándor, az Afrikai-Magyar Egyesület elnöke

H-1055 Budapest, Szalay utca 2.
Tel.: +36-1 311-1266
Fax: +36-1 331-0662
www.ahhead.hu

H-1055 Budapest, Szalay utca 2.
E-mail: info@ahhead.hu
Tel.: (06-1) 311-1266
Fax: (06-1) 331-0662
www.ahhead.hu

Az AHEAD Global Kht. keretei között működő AHEAD Africa magyar vállalatok érdekszövetsége.

Az Ahead Africa célja a Magyarország és Afrika közötti kereskedelmi-gazdasági kapcsolatok fejlesztése. Tudatában van ugyanakkor a politikai, kulturális-tudományos és civil kapcsolatok fontosságának is. Ennek megfelelően üdvözlő és lehetőségeihez mérten támogatja a fontos szerepet betöltő és nagy múltra visszatekintő magyar Afrika-kutatás megerősödését.

Nemzetközi tapasztalatokkal rendelkező tagvállalatai elsősorban az alábbi területeken keresik az együttműködést afrikai partnereikkel:

- Építőipar,
- Mezőgazdaság,
- Információ-technológia,
- Egészségügy,
- Élelmiszeripar,
- Energetika,
- Vízgazdálkodás.

További információért, kérjük, keressen minket!

AfriCafe

Minden vasárnap 11:00-12:00

RadioCafe FM 98.6

Afrikában élő, dolgozó, elhivatott magyarok. A túsós batyut, a lakodalmos zenét ismerő, Magyarországon élő afrikaiak. Afrikával foglalkozó tudósok, üzletemberek, non-profit szervezetek Magyarországon. Változatos műsor egy izgalmas kontinensről. Afrika országairól, sikerről, kudarcról, hagyományról, változásról, sok zenével.

A Magyarországon élő afrikaiak és az Afrika-kedvelők közös műsora. Kultúra, zene, gazdaság, földrajz. Africafé. Feketén-fehéren.

A műsort vezetik: Behumi Dóra és Kembe Sorel.

www.radiocafe.hu

www.ahu.hu

A műsort az Afrikai-Magyar Egyesület támogatja.

www.afriport.hu

az első magyar afrikai hírportál

Az Afrikáról szóró hírek többnyire csak akkor lépik át a magyar újságírók ingerküszöbét, ha jelentős katasztrófákról, vagy a sztereotípiáinknak megfelelő bulvárhírekről tudósítanak. Ugyanakkor egyre nagyobb az igény egy hiteles, magyar nyelvű, Afrikára fókuszáló hírforrás iránt. Az afriport.hu ezt a rést igyekszik betölteni, fontos szerepet vállalva az Afrikáról szóló párbeszéd felélénkítésében és a kontinensről kialakult sztereotípiák megváltoztatásában is.

Az afriport.hu a következő szolgáltatásokat kínálja:

- friss hírek
- hátteranyagok
- képriportok
- országinformációk
- fórum

